

# เทศน์เช้า วันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๐

พระอาจารย์สงบ มนสฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ ตั้งใจฟังธรรม เรามาทำบุญกุศลกัน ทำบุญกุศลให้หัวใจ่องแผ้ว ถ้าหัวใจ่องแผ้วนะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม อันว่าตรัสรู้ธรรมนั้นคือการกระทำขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยอาสาชวักขยญาณในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงตรัสรู้ธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรม พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม สัจธรรมอันนั้นมันสูงส่ง สัจธรรมอันนั้นมันอยู่ในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กับอยู่ในหัวใจของพระอัญญาโกณฑัญญะ แต่เวลาตำรับตำราที่ท่านจารึกไว้ๆ มันเป็นกิริยา เป็นวิธีการจะเข้าไปหาสู่ธรรมนั้น ถ้าเข้าไปหาสู่ธรรมนั้นนะ เห็นใหม่

เราเป็นชาวพุทธๆ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาบอกพระอานนท์ “อานนท์ เธอจงบอกเขาปฏิบัติบูชาเราเถิด ปฏิบัติบูชาเราเถิด”

เพราะการปฏิบัติบูชานั้นเหมือนการกินอาหาร ใครได้เปิบ ใครได้หยิบจับอาหารนั้นเข้าปาก คนนั้นจะได้กินอาหารนั้น แต่ถ้าเวลาอามิสบูชาๆ พวกเรามีอำนาจวาสนาระดับนี้ เราแสวงหากัน เรามาทำบุญกุศลของเรา ทำบุญกุศลของเรา ทางการกระทำ ถ้าการปฏิบัติบูชา มันได้การปฏิบัติบูชา นั้น หายใจเข้านี้ก็พุท หายใจออกนี้ก็โธ ใช้ปัญญาอบรมสมาธิ เวลาปฏิบัติใช้ภาวนามยปัญญา อันนั้นคือการปฏิบัติในหัวใจ แต่ในการปฏิบัติของเรา อามิสบูชาๆ เราต้องทำหน้าที่การงานของเรา เราต้องแสวงหาของเรา กว่าจะได้ทรัพย์สมบัติของเรามา เราไปแลกเปลี่ยนมาเป็นปัจจัยเครื่องอาศัยมาถวายพระ เวลาถวายพระ นี่ก็เป็นการปฏิบัติแบบโลกไถ่ ถ้าการปฏิบัติแบบโลกๆ ถ้าหัวใจไม่มีหลักไม่มีเกณฑ์ มันก็แสวงหาด้วยคนที่เขาชักจูงไปไถ่

แต่ถ้าเป็นธรรมๆ ของเรา การเสียสละนั้นเสียสละเพื่อหัวใจของเรา การกระทำนี้ การกระทำเพื่อหัวใจดวงนี้ให้หัวใจดวงนี้มันเข้มแข็งขึ้นมา ให้หัวใจดวงนี้มีสติปัญญาขึ้นมา เวลาเกิดมามันทุกข์มันยากขึ้นมา เราปรารถนาความสุข เกลียดความทุกข์ ถ้าความสุขๆ ความสุขของใคร

ความสุข ความสุขของหัวใจ ความสุขของสมณะ สมณะเขาต้องการความสัจด์ ความสงบ ความวิเวกของเขา นั่นคือความสุขของเขา

ความสุขทางโลก ทางโลกเขา ถ้าเป็นทางโลกเขา เขาต้องไปที่มีมหรสพสมโภชนันั้นถึงจะเป็นความสุขของเขา แต่ในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นักเลงเที่ยว นักเลงการพนัน นักเลงใจ ใอันนี้ก็เป็นนักเลงเที่ยววราตรีไป พอดีศีลมีธรรมขึ้นมาก็เพื่อตัดสิ่งนี้ออกไป พอดีตัดสิ่งนี้ออกไป บอกว่าชีวิตนี้ไม่มีความสุข ชีวิตนี้เหงาหงอย ชีวิตนี้เหงาหงอย ชีวิตนี้ไม่รุ่งเรือง ความว่า เริงอย่างนั้นมันแลกมาด้วยอะไร เห็นไหม

เวลาศีล ๕ เวลาศีล ๕ สุราเมรยมชฺชชุปมาทฎฐานา ไม่ให้ดื่มสุรา การดื่มสุรา การดื่มสุรา เอาโรคภัยไข้เจ็บมาสู่ร่างกายนี้ ทำให้ขาดสติ ทำให้เสียทรัพย์ มันไม่มีสิ่งใดดีขึ้นมาเลยนะ แต่เวลาสิ่งที่เขาใช้สุรานันเพื่อประกอบเป็นยา ใอันนั้นมันเป็นประโยชน์ มันเป็นประโยชน์ส่วนหนึ่ง แต่มันมีโทษมหาศาล นี้ก็เหมือนกัน สิ่งใดเป็นประโยชน์ มันก็มีโทษในตัวมันทั้งนั้นนะ สิ่งที่มีโทษถ้ามีสติปัญญา เราก็วางมัน เราอย่าไปยุ่งกับมัน

คนเกิดมาในร่างกายมันก็มีเชื้อโรคทั้งนั้นนะ ถ้าไม่มีเชื้อโรค ไม่มีจุลินทรีย์ ไม่มีต่าง ๆ มันจะประกอบเป็นชีวิตขึ้นมาได้อย่างไร แต่ถ้ามีของมัน ครูบาอาจารย์ที่ท่านเข้มงวด เช่น หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์เราเจ็บไข้ได้ป่วยไม่ไปโรงพยาบาล ไม่ไปหาหมอ เพราะสิ่งนั้นเป็นสิ่งมีชีวิตใจ แต่ของเราเจ็บไข้ได้ป่วยนี้โอดโอยๆ คนที่มีคุณธรรมท่านก็มีสติปัญญาของท่าน ท่านมีสติปัญญาของท่าน ท่านรักษาหัวใจของท่าน เห็นไหม นี้ก็เหมือนกัน เรามาฟังธรรมๆ ฟังธรรมเพื่อเหตุนี้

ในโลกมันหย่าเปทั้งนั้นนะ ในโลกมันมีแต่การแข่งขัน มีแต่การทำลายกันทั้งนั้นนะ นี่เรื่องของโลก เราเกิดมากับโลก เราต้องอยู่กับโลกใจ เห็นไหม เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนา ถ้ามีครูบาอาจารย์ที่เข้มแข็ง มีหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านมาฟื้นฟู ถ้าท่านไม่มาฟื้นฟู เราก็เชื่อตามๆ กันมา บวชพระมาแล้วก็บวชพระมาเป็นพระตราชาย พระพิธีกรรม เป็นสมมุติสงฆ์ พอบวชมาแล้วก็ต้องชวนชวาย ต้องมีการกระทำขึ้นมา

ถ้าการกระทำขึ้นมา เวลาท่านกระทำขึ้นมา มีแต่คนไม่เชื่อถือศรัทธาทั้งนั้นนะ มีแต่คนโจมตีคนทำลายทั้งนั้นนะ แต่ท่านก็ทำของท่านทั้งชีวิตไป พอดีทั้งชีวิต ท่านขึ้นไปเชียงใหม่ เวลากลับมา กลับมาพักที่วัดพระศรีฯ วัดบรมฯ แล้วเวลาท่านไปทางภาคอีสาน ไปรถไฟๆ เวลาลูกศิษย์ของท่าน เวลาท่านไปถึงโคราช ลูกศิษย์กัณกุฎิเขาว่าท่านเป็นพระอรหันต์จริงหรือ ถ้ามหลวงปู่มั่นตรงๆ เลย

แต่เวลาท่านตอบนะ ท่านตอบถึงอริยสัจ ตอบถึงเหตุถึงผล ท่านไม่ตอบว่าเราเป็นหรือไม่เป็นนี่ ท่านฉลาดมาก ฉลาดเพราะอะไร เพราะลูกศิษย์มันใกล้ชิดใจใหม่ ลูกศิษย์สนิมสนมมันก็ถามของมันตรงๆ แต่ก่อนที่ระหกระเหิน ก่อนที่มีมีการกระทำมา มันมาจากไหนละ นี่ไง มันต้องมีการกระทำไป

ฉะนั้น เวลาเราไปวัดไปวาขึ้นมา ไปวัดป่า วัดป่า วัดที่ปฏิบัติ วัดที่ปฏิบัติเขาต้องการความสงบความระงับของเขา เขาต้องการความวิเวกของเขา เรามาทำไม เรามาเพื่อวัดหัวใจของเราไป ข้อวัตรปฏิบัติก็คือไปดูในวัดนั้นไง วัดไม่ร้างไง เวลาเราไปเที่ยวตามวัดตามวา ไปถึงเราก็เบื่อหน่าย วัดนี้เป็นตลาด สกปรก ไม่มีใครดูแล เพราะพระไม่มีข้อวัตร พระไม่มีข้อวัตรก็คือวัดร้าง มีคนเหมือนไม่มีคนไป

แต่ถ้าวัดป่าๆ วัตรปฏิบัติของเขา เขาไม่จำเป็นต้องมีความจำเป็นอย่างนั้น เขาไม่จำเป็นต้องมีความจำเป็นจะต้องสะดวกรสบายจนเกินไปไง ถ้าสะดวกรสบาย ในการประพฤติปฏิบัติมันก็ไปส่งเสริมกิเลสไป แล้วพอกิเลสขึ้นมาแล้ว พอบอกว่า เมื่อก่อนที่เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านออกประพฤติปฏิบัติก็ไม่มีใครเชื่อถือศรัทธาทั้งนั้นนะ บอกว่าเป็นเสือเหียนๆ เป็นพวกเสือเหียน พวกจิตวิญญาณเข้ามาสิงสู่ ใ้เราเป็นพระผู้ดี ไปไหนมีแต่ความนุ่มนวลอ่อนหวาน

แต่ครูบาอาจารย์เราไม่เป็นอย่างนั้นนะ นี่เวลาท่านทำทั้งชีวิตของท่าน เวลาหลวงตาท่านพูดถึงนะ ถ้าพูดถึงทางโลกๆ ว่าหลวงปู่มั่นท่านทุกข์มาก ท่านมีแต่ความทุกข์ความยาก ท่านไม่มีอะไรสะดวกรสบาย ท่านไม่มีอะไรสมบุญทางโลกเลย นั่นพูดถึงทางโลกนะ ท่านเป็นคนพิเศษเด่น แต่คนพิเศษเด่นไป คนที่สังคมไม่รู้จักไป คนที่ไม่มีใครเอาใจ แต่ถ้าเป็นทางธรรม เลอเลิศ สุดยอด เพราะหัวใจมีแต่คุณธรรม ถ้าคุณธรรมอันนั้นในหัวใจ สิ่งนั้นมันประเสริฐตรงนั้นไป

นี่ก็เหมือนกัน เราก็บอกว่า พอท่านทำของท่านจนสังคมยอมรับ มีครูบาอาจารย์ที่ท่านพยายามชวนชวายเป็นของท่าน มีครูบาอาจารย์หลายองค์มากท่านชวนชวายเป็นของท่าน ท่านอยากปฏิบัติของท่าน แล้วท่านก็แสวงหาครูบาอาจารย์นะ ดูสิ หลวงปู่ฉลุย ประวัติของท่าน เวลาท่านไปท่านบอกว่าลูกศิษย์ของท่านมหาศาล ท่านเป็นลูกศิษย์เหมือนกัน ท่านเป็นเจ้าของโรงสี แล้วท่านจะออกปฏิบัติ ปฏิบัติมา ลูกศิษย์ก็บอก “ไปๆ ไปหาท่านพ่อลี” กลุ่มหนึ่งก็ชวนกันไปหาท่านพ่อลี เห็นไหม คนที่ปฏิบัติใหม่ๆ ก็อยากหาครูบาอาจารย์เป็นคนชี้แนะ เหมือนเราเด็กๆ ทำอะไรไม่เป็น เราก็อยากได้พี่เลี้ยง เราเป็นลูกเป็นเต้าก็อยากจะมีพ่อแม่คอยคุ้มครอง

นี่ไง การปฏิบัติโดยธรรมๆ บวชแล้วต้องขอนิสัยครูบาอาจารย์ แล้วครูบาอาจารย์ท่านก็ต้องคอยชี้แนะ แล้วปฏิบัติแล้ว ไปถามคนนั้นก็ไม่รู้ คนนี้ก็ไม่รู้ มีดแปดด้านไป เวลาแสวงหา ก็แสวงหานะ กลุ่มหนึ่งก็บอกว่าไปหาท่านพ่อลีๆ สักพักมีอีกกลุ่มหนึ่งบอกว่าไปหาหลวงปู่มั่นดีกว่า

นี่ไง ในประวัติหลวงปู่ฉลุยท่านพูดเอง เราไปอ่านเข้า ไปเจอ เออ! คนฉลาด ท่านถามว่า “ท่านพ่อลีกับหลวงปู่มั่น ใครเป็นศิษย์ ใครเป็นอาจารย์”

เขาบอกว่า “ท่านพ่อลีเป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่น”

“อย่างนั้นเราไปหาหลวงปู่มัน”

ท่านไปหาหลวงปู่มันไง เราจะบอกผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ ผู้ที่บวชแล้วแสวงหา เขาก็หาครูบา อาจารย์ของเขา เขาหาผู้คุ้มครองดูแลของเขา เขาหาความจริงของเขา เวลาเข้าไปหาความจริง คุณสิ ท่านเป็นคนจริงใจ เวลาคนจริง ในประวัติของท่าน ท่านบอกเลย ท่านเป็นมหานิกาย ท่านบอกเลยนะ ถ้าหลวงปู่มันบอกให้สึก ท่านจะไม่ยอมสึก หลวงปู่มันให้ญัตติ ท่านจะไม่ทำอะไรทั้งสิ้น เพราะถือว่าไฉนนั้นเป็นปฏิฆะมานะ ท่านตั้งปฏิฆะในใจของท่านเลย

แล้วถ้าหลวงปู่มัน เพราะรำลือว่าหลวงปู่มันดูมาก ถ้าหลวงปู่มันไล่ออกจากวัด ท่านจะไม่ยอม ท่านจะลงไปนั่งอยู่ที่พื้นดิน ท่านบอกว่า พื้นดินนี้เป็นของประเทศชาติ เป็นของโลก ไม่ใช่ของหลวงปู่มัน ท่านตั้งปฏิฆะในใจของท่าน นี่คนมันก็มีปฏิฆะมานะของมันไป เพราะคนจริง คนจริงมันต้องการความจริง มันมีมุมมองอย่างนั้นนะ มีมุมมองอย่างนั้น ถ้าจะมาชักนำเราให้เชื่อตามไม่ได้ ถ้าจะชักให้เราเป็นอย่างนั้นไม่ได้ ใครจะมาชักนำชักจูงเราไม่ได้ เราเป็นคนเก่ง คนยอด คนแน่

ไปถึงหลวงปู่มัน หลวงปู่มันท่านไม่พูดอะไรเลย ท่านมีแต่สอนๆ สอนจนหลวงปู่ฉลุย ท่านชวนชวายเป็นไปญัตติเป็นธรรมยุติกเอง ท่านเห็นความเป็นจริง ความเป็นคุณ และความเป็นโทษ

นี่คนที่ฉลาด คนที่มีปัญญานะ เขาก็เลือกหา เขาชวนชวายเป็นของท่าน แต่ด้วยปฏิฆะมานะ ด้วยกิเลสใจ ท่านเป็นมหานิกายมาเดิม ท่านบอกเลย ถ้าท่านบอกให้ญัตติ เราจะไม่ยอม ท่านจำให้ทำอย่างนั้น เราจะไม่ยอม เราจะไม่ยอม แต่จะไปหาอาจารย์นะ จะไปหาอาจารย์นะ แต่ไม่ยอมๆ

หลวงปู่มันท่านพูดถึงธรรมะ ท่านพูดถึงศีล สมาธิ ปัญญา ท่านพูดถึงสัจจะความจริง ท่านพูดถึงคุณประโยชน์ อะไรที่มันจะเข้าถึงธรรมได้มากกว่ากัน อะไรที่มันสะอาดบริสุทธิ์ใจ

ศีล ศีล สมาธิ ปัญญา ถ้ามันเป็นศีล คุณธรรมที่ศีลที่ความปกติของใจ ถ้ามันจะภาวนา มันก็จะภาวนาได้ง่าย ถ้ามันภาวนาได้แล้วขึ้นมา ถ้ามีสมาธิแล้วเกิดใช้ปัญญา ปัญญามันจะกว้างขวาง ปัญญาจะชำระล้างกิเลสแล้ว มันมาจากไหน มันก็มาจากคุณธรรมในการที่เราทรงไว้ ถ้าเราทรงไว้ ถ้าสิ่งที่มันเป็นคุณงามความดี เราอยากได้ไหม ท่านชวนชวายเป็นเองนะ ชวนชวายเป็นไปญัตติกับเจ้าคุณจุมธรรมเจดีย์

นี่พูดถึงนะ เราจะบอกว่า เวลาหลวงปู่มันท่านทุกข์ท่านยากมา ท่านกระทำของท่านมา ชวนชวายเป็นมาขนาดไหน ใ้ผู้ที่จะมาประพฤติปฏิบัติ ใ้ผู้ที่มาหาครูบาอาจารย์ก็ต้องเป็นคนใจเด็ด ถ้าคนใจเด็ดแล้ว ไปแล้วมันด้วยเหตุด้วยผลไง คนที่มีบารมีธรรมท่านฟังด้วยเหตุด้วยผลไง

ไม่ใช่เอาสี่ข้างเข้าดูใจ เอาที่ปฏิญาณของเราแล้วว่าเป็นความถูกต้องดีงาม แล้วจะยึดความถูกต้องดีงามไปทั้งหมด เห็นไหม เริ่มต้นคนมีกิเลสมันก็ยึดของมัน เหมือนเรานะ

ธรรมะในพระไตรปิฎก มีเพื่อนสองคนเขาเที่ยววิเวกไป เวลาเขาจะกลับบ้าน เริ่มต้นเขาจะเอาของกลับบ้าน เขาก็ไปได้มูตรได้คูถ ได้ขี้หมูขี้หมา มา ก็ใส่ในถุงว่ามันจะเป็นประโยชน์ ก็แบกหามไป พอแบกหามไป ไปด้วยกัน เพื่อนเขาพอไปเจอแร่ธาตุ ไปเจอเหล็ก เขาก็ทิ้งขี้หมูขี้หมานั้น เขาก็แบกเหล็กไป พอเดินทางต่อไปข้างหน้า เขาไปเจอเงิน เขาก็ทิ้งเหล็กนั้นเพื่อจะแบกเงิน แบกเงินไปนะ เดินหน้าต่อไป ไปเห็นทองคำอยู่ข้างหน้า เขาก็ทิ้งเงินนั้นเพื่อแบกทองคำ กลับไปถึงบ้าน เขามีทองไปฝากภรรยาเขา

ไอ้เพื่อนที่มาด้วยกันนะ มันแบกขี้มาตั้งแต่ต้น มันแบกขี้มา โอ้ย! แบกมาไกลแล้ว ไปเจอเหล็กก็ไม่เอา เพราะเสียดายแบกขี้มา พอไปเจอเงินก็ไม่เอา เพราะอะไร เพราะเราแบกขี้มานานแล้ว เราใช้ความพยายามมูมานะมาเยอะ พอไปเจอเงิน มันก็ไม่เอา ไปเจอทอง มันก็ไม่เอา ไปถึงแล้ว กลับเข้าถึงบ้าน ใกล้เคียงๆ บ้านฝนตก โอ้โฮ! ขี้มันไหลมาเต็มตัวเลย กลับไปถึงบ้านมีขี้หมูไปฝากภรรยา ภรรยานี้ด่าเบ็งเลย

ปฏิญญาของคน คนถ้ามันมีปฏิญาณนะ มันจะแบกปฏิญาณของมันไป ถ้าบอกว่ามันไม่ได้ นี่ก็ไม่ได้ มันไม่ยอมอะไรทั้งนั้น พอไม่ยอมอะไรทั้งนั้น มันแบกมาตั้งแต่อดีตชาติ มันแบกมาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ มันผูกพันของมันในหัวใจของมัน มันไม่ยอมเปลี่ยนแปลงอะไรของมันทั้งสิ้น มันแบกหามของมันไป แต่คนที่ฉลาด เราเกิดมามีวิชา เราก็มีมูตรมีคูถมาในหัวใจทั้งนั้นนะ

เราประพฤติปฏิบัติของเราไป เราเสียดสละของเราไป เราสละของเราไป มีสิ่งใดด้วยเหตุด้วยผล ด้วยสติด้วยปัญญาไป ไม่ใช่เชื่อตามๆ กันมา ไม่ใช่ใครจะมาบังคับให้เราเชื่อตามนั้น แต่เราด้วยสติด้วยปัญญาของเรา เราแยกแยะเองว่าอะไรผิดอะไรถูก เราสละ เราขายสิ่งที่มันผิดใช้ไหม เราเอาความถูกต้องไปไหน เดินไปข้างหน้า ความถูกต้องของเราขึ้นมา ความถูกต้องที่มันหยาบๆ ใช้ไหม ความถูกต้องที่ละเอียดกว่านั้นลึกซึ้งกว่านั้นยังมีอยู่ เราจะเอาความถูกต้องอันนั้น ถ้าความถูกต้องอันนั้นมันมากขึ้นไป เราเข้าไปแล้วความถูกต้องอันนั้นยึดไว้มันเป็นภาวะ เราจะวางความถูกต้องนั้น เราจะปล่อยวางอย่างนั้น มันไปเป็นขั้นเป็นตอนเข้าไป นี่คนที่มีการมีมันเป็นอย่างนี้

นี่ไง เวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านแสวงหา แสวงหาครูบาอาจารย์ที่เป็นจริงๆ นี่ไง ธรรมะๆ พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาแห่งเหตุแห่งผล พระพุทธศาสนาสอนถึงสัจจะความจริง สัจจะความจริงข้างนอกมันก็เป็นเรื่องของโลก ของโลกคือทัศนคติ ใครมีมุมมองอย่างไร มีความเห็นอย่างไร พระพุทธศาสนาสอนเรื่องอริยสัจ พระพุทธศาสนาสอนเรื่องความจริง ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค สัจจะความจริงเป็นสัจจะความจริง สัจจะความจริงนี้มีหนึ่งเดียวไง

เวลาครูบาอาจารย์ของเราในสมัยพุทธกาล เวลาผู้ที่ประพฤติปฏิบัติได้เป็นพระอรหันต์ ด้วยสัจจะด้วยความจริง ด้วยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้สั่ง ผู้สอน ผู้อบรมมา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตั้งเอาตักคคะ ๘๐ องค์ พระอรหันต์เหมือนกัน แต่ความถนัดไม่เหมือนกัน นี่มันเป็นสัจจะความจริง แต่อริยสัจมันเป็นพระอรหันต์เหมือนกันไง คำว่า “เป็นพระอรหันต์” คือความจบสิ้นจากกิเลสไปไง พอจบสิ้น เห็นใหม่

การทิ้งขี้ ทิ้งเหล็ก ทิ้งเงิน ทิ้งทอง ทิ้งหมดเลย เพราะมันเป็นวัตถุ มันต้องดูแลรักษา แล้วมันเสื่อมค่า แต่ธรรมในหัวใจเราไม่มีเสื่อมค่า เวลามันมีคุณธรรมในหัวใจ เห็นใหม่

พระพุทธศาสนาประเสริฐมาก เพราะการประเสริฐอย่างนี้ไง เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ พระอรหันต์กับคนบ้าอยู่ใกล้ๆ กัน สิ่งที่ว่าครูบาอาจารย์ท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านปล่อยวางหมดเลย

ไอ้คนบ้าอยู่โรงพยาบาลศรีธัญญา แล้วมันดันมีสติสัมปชัญญะ มันมาบวชสักคราวหนึ่ง แล้วมันก็บวชมาเป็นพระ ไอ้คนบ้ามันพูดอะไรนะ ไอ้เราก็คิดไม่ถึงไง สังคมของเราคิดไม่ถึงนะ ว่าคนบ้ามันพูด มันพูดจนเราไม่มีเหตุมีผล เออ! สงสัยจะหลุดพ้นแล้วแหละ เพราะมันพูดได้จนเราคาดไม่ได้...นั่นมันคนบ้า

เวลาคนบ้า คนบ้ากับพระอรหันต์อยู่ใกล้ๆ กัน ถ้ามีวิมุติภาวะ มีสติขึ้นมา สติเป็นอัตโนมัติ ความทุกอย่างสมบูรณ์พร้อมหมด นี่พระอรหันต์ ไอ้ที่มันไม่มีเหตุมีผลอะไรเลย พูดอะไรร้อยแปดพันเก้า พูดภาษาเรา แล้วสังคมไทยมันชอบเชื่อคนบ้าห่มผ้าเหลือง มันไม่เชื่อครูบาอาจารย์ เพราะครูบาอาจารย์มันลงแล้วไง เวลามันลงแล้วมันเจ็บนะ

นี่ไง เวลาครูบาอาจารย์ท่านไปหาหลวงปู่มัน ใครๆ ก็รำลือว่าหลวงปู่มันดูมากๆ หลวงตาท่านก็คิดอย่างนั้น ท่านก็บอกว่ารำลือนักว่าหลวงปู่มันดูมาก ท่านก็คิดนะ พระอรหันต์ไม่ทำร้ายใครหรอก ดูขนาดไหน ขอไปดู แต่ไปถึงแล้วก็ดูจริงๆ เข้าไปวันแรกท่านก็โดนเต็มทีเลย ผมๆ ด้วยความเกร็งใจ เตรียมตัวเต็มที่ ผมมันก็มีทุกคนคนนะ

นี่ไง นี่วาสนาของคนนะ เวลาท่านโดนมาแล้ว เออ! จริงๆ ก็ผมมีทุกคน แม้แต่คนหัวล้าน มันก็มีผม เออ! นี่ถ้ามีสติปัญญา มันฟังแล้วมันชื่นใจ เพราะเราพูดไม่สมบูรณ์ไง เราพูดไม่รอบคอบไป แต่ถ้าเป็นเรานะ เออ! เดินทางมาตั้งไกลว่าจะมากกราบครูบาอาจารย์ เข้ามาแล้วก็โดนแล้ว เออ! กลับบ้านนึกดีกว่า จบ นี่ไง วาสนาของคน

คุณ วาสนาของคน มันอยู่ที่วาสนา ถ้าวาสนาของคนนะ เราคิดด้วยเหตุด้วยผลสิว่านั่นมันถูกหรือผิด ไ้ นั่นมันจริงหรือไม่จริง ไอ้ที่หาบขี้หาบมูลหาบคูดมามันจริงหรือไม่จริง ไอ้ที่เรามานี่เราก็คงอยากจะทำอะไรเป็นบุตรเป็นคุณ อะไรเป็นเงินเป็นทอง อะไรเป็นความจริงหรือไม่จริง

เราก็แสวงหาอยู่นี่ไง ถ้าเราแสวงหา วัดป่ามันอยู่ตรงนี้ วัดป่า วัดที่ปฏิบัติ ถ้าปฏิบัติ เขาก็ปฏิบัติ ในหัวใจของเขา

ฉะนั้น ศาสนวัตถุ ครูบาอาจารย์นะ หลวงตา อาจารย์สิงห์ทอง ท่านบอกเลยนะ หลวงตา ท่านพูดว่า “ท่านสิงห์ทองนิสัยเหมือนเรา ไม่ชอบก่อสร้าง ไม่ชอบสิ่งใดที่มันเป็นเรื่องของวัตถุ”

ถ้าเป็นเรื่องของวัตถุนะ มันแข่งชันกัน แล้วไอ้คนบ้าห่มผ้าเหลืองอยู่ในโรงพยาบาลศรี ัญญามันทำได้ วัตถุ ใครๆ ก็ทำได้ ขอให้มันตั้งค้ำจางใครก็ได้ แล้วเราไปเจอวัตถุ ไอ้โฮ! อึ้ง ทึ่ง มหัศจรรย์ แต่เราไม่เคยรู้จักศีล สมาธิ ปัญญาของครูบาอาจารย์เรานะ

มันอยู่ในหัวอก มันไม่มีอยู่ข้างนอกหรอก แต่คนที่มีสายตาเท่านั้น พระสารีบุตรแสวงหาครูบา อาจารย์ เห็นพระอัสสชิไปบิณฑบาต นี่มันอยู่ในหัวใจดวงนั้นไง เห็นความก้าวเดินของพระอัสสชิ ต้องไม่ธรรมดา ไปหาพระอัสสชิแล้วคอยฟังธรรม เย ธมฺมาฯ ได้เป็นพระโสดาบัน ไปบอกพระ โมคคัลลานะก็ได้เป็นพระโสดาบัน นี่ไง เวลาคนแสวงหาเขาแสวงหาสัจจะความจริง นี่คือธรรม ศาสนธรรมที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม ธรรมคืออันนี้

ไอ้สิ่งปลูกสร้างนั้นนะใครๆ ก็ทำได้ แล้วสิ่งปลูกสร้างนั้นนะมันจะวนกลับมาเรื่องเข้าไปมี ปัญหากันนี้แหละ สิ่งที่มีปัญหากันก็อยากจะปลูกอยากจะสร้าง อยากจะแข่ง อยากจะแข่งชัน กัน อยากจะเชิดชูกัน พวกเราก็อยากจะค้าชูศาสนาฯ

ค้าชูศาสนา เขาก็มีไม้ค้ำโพธิ์ไง ไม้ค้ำโพธิ์ก็เหมือนกับมีสติปัญญาของเรา กลับมาที่นี้ ถ้าหัวใจของเรานะ ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ถ้าจิตสงบแล้วนะ เวลาจิตสงบ ธาตุรู้ ผู้รู้ ผู้ ตื่น ผู้เบิกบาน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเน้นย้ำที่นี้

แต่เราก็อยากร่ำอยากรวย ทำแล้วก็อยากให้สมความปรารถนา อันนั้นมันอยู่ที่อำนาจ วิชาบารมี แล้วมันอยู่ที่การกระทำ อยู่ที่สติปัญญาของ เราชนวนชวายของเรา สิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ เปลือกนอกนะ คนเราถ้ามีสติปัญญาจะ มันจะขาดแคลนอย่างไรมันก็พอดำรงชีพได้นะ คนเรานะ ถ้าไม่มีสติปัญญาจะ ขาดแคลนสิ่งใดมีแต่ความทุกข์ทั้งนั้นนะ แล้วคิดว่าพอได้เสพสุข แล้วว่าจะเป็นความสุข นี่เขามีปัญญาแค่นั้นนะ

แต่คนที่มีสติปัญญา ครูบาอาจารย์ของเราอดนอนผ่อนอาหาร ของมีเต็มไปหมดเลย ท่าน ไม่ฉัน ท่านอยากภาวนาให้ได้ ท่านอยากเอาคุณงามความดีของท่าน นี่คนมีสติปัญญา มัน ประหยัดมัธยัสถ์ แล้วมันไม่เอาสิ่งนั้นมาเป็นภาระในหัวใจ นี่พูดถึงถ้าเป็นธรรมนะ

ฟังธรรมๆ เพื่อเหตุนี้ โลกมันจะกระทบกระเทือน มันจะมีกระแสความเป็นไปของโลก เรายึด มันหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เรายึดมันครูบาอาจารย์ของเรา ครูบาอาจารย์ของท่านด้าน กระแสโลกมาหนึ่งรอบ แล้วพอสังคัมมันเชื่อถือโดยที่ด้อยวุฒิภาวะ มันก็จะไปกับเขา เรา

พยายามมีจุดยืนของเราเพื่อน้ำใจของเราเอง เพื่อสัจธรรมที่เราจะค้นคว้านี้ นี่คือฟังธรรม  
เตือนสติเพื่อบำรุงหัวใจของเรา เอวัง